



Arrest

nr. 258 137 van 13 juli 2021
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. HALLI
Terninckstraat 13 bus C1
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Braziliaanse nationaliteit te zijn, op 6 april 2021 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 27 maart 2021 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 juni 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 juni 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van F. HALLI, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat C. VANBEYLEN, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 27 maart 2021 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering. Dit is de bestreden beslissing, die is gemotiveerd als volgt:

“Betrokkene werd gehoord door de politie van PZ DENDERLEEuw/HAALTERT en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Bevel om het grondgebied te verlaten

*Aan de Heer, die verklaart te heten:
naam: [F.F.]*

voornaam: [W.]
geboortedatum: [...]
geboorteplaats: [...]
nationaliteit: Brazilië
In voorkomend geval, alias:

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

- ☐ 2° de vreemdeling vrijgesteld van de visumplicht die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 20 Uitvoeringsovereenkomst van Schengen of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;
- ☐ 8° wanneer hij een beroepsbedrijvigheid in ondergeschikt verband uitoefent, zonder in het bezit te zijn van de daartoe vereiste machtiging;

Betrokkene verblijft reeds sedert 12/09/2019 in het Rijk/op het grondgebied van de Schengenstaten.

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor ILLEGALE ARBEID

Betrokkene bezit geen arbeidskaart of single permit. (PV nummer van de RSZ van DENDERLEEUV/HAALTERT

Betrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben.

Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

- ☐ Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds september 2020 in België te verblijven. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor ILLEGALE ARBEID

Betrokkene bezit geen arbeidskaart of single permit. (PV nummer van de RSZ van DENDERLEEuw/HAALERT

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor ILLEGALE ARBEID

Betrokkene bezit geen arbeidskaart of single permit. (PV nummer van de RSZ van DENDERLEEuw/HAALERT

Betrokkene geeft geen reden op waarom hij niet kan terugkeren naar zijn herkomstland.

Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst.

Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.

Vasthouding

[...].

2. Over de ontvankelijkheid

Ambtshalve moet worden vastgesteld dat de Raad geen rechtsmacht heeft om kennis te nemen van het beroep in de mate dat het is gericht tegen de beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering. Overeenkomstig artikel 71 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) is de beslissing tot vrijheidsberoving enkel vatbaar voor een beroep bij de raadkamer van de correctionele rechtbank. Het beroep is dan ook onontvankelijk in de mate dat het is gericht tegen de beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 5 en 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 7, 74/14 en 44(ter) van de

Vreemdelingenwet, van artikel 16, § 1, zevende lid van het besluit van de Vlaamse regering van 7 december 2018 houdende uitvoering van de wet van 30 april 1999 betreffende de tewerkstelling van buitenlandse werknemers (hierna: het besluit van de Vlaamse regering van 7 december 2018), van de motiveringsplicht en van de zorgvuldigheidsplicht. Hij betoogt tevens dat er sprake is van een kennelijke beoordelingsfout.

Hij verstrekt de volgende toelichting bij het middel:

“1.-

Verzoeker kreeg op datum van 27 maart 2021 een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13 septies) betekend, zijnde de bestreden beslissing.

Verwerende partij steunt haar beslissing op artikel 7, al. 1, 2° en 8°. Volgens verwerende partij zou verzoeker langer dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen in het Rijk verblijven (2°) en zou verzoeker, die een beroepsbedrijvigheid in ondergeschikt verband uitoefent, niet in het bezit zijn van de daartoe vereiste machtiging.

Voor wat betreft de reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegestaan, verwijst verwerende partij naar artikel 74/14 § 3, 1° en 3°Vw. gezien er volgens haar een risico zou bestaan op onderduiken, omdat verzoeker sinds september 2020 in het Rijk verblijft en niet zou hebben getracht zijn verblijf te regulariseren. Ook omdat verzoeker niet zou hebben meegewerkt met de overheden, gezien hij zich niet heeft aangemeld bij de gemeente.

Artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen en artikel 62 van Vreemdelingenwet bepalen dat de administratieve beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

Deze artikelen stellen dat de administratieve handeling uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd en dat in de motivering van de akte de feitelijke en de juridische motivering dienen te worden opgenomen. Bovendien dient de motivering afdoende te zijn.

Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoen op een correcte en volledige feitenvinding (Cf R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3.). De zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (Cf R.v.V. arrest n° 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4.).

Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad toestaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (Cf. Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en Cf. R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine).

2.-

Het moge duidelijk zijn dat verwerende partij, alvorens een beslissing te nemen aangaande verzoeker, geenszins een grondig onderzoek heeft uitgevoerd, en de bestreden beslissing op een niet-afdoende wijze heeft gemotiveerd, waardoor er sprake is van schending van de zorgvuldigheids- en de motiveringsplicht en van de artikelen 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

In casu ontbreken de werkelijke feitelijke en juridische gegevens die aan de oorsprong liggen van de beslissing. De bestreden beslissing is niet gemotiveerd aan de hand van de voorgebrachte stukken en bevat geen correcte redenen waarom het bevel om het grondgebied te verlaten aan verzoeker werd betekend.

Het bevel om het grondgebied te verlaten werd uitgevaardigd m.o.o. de terugkeer naar het land van herkomst. Het weze duidelijk dat verweerster op een niet afdoende en onredelijke wijze rekening heeft gehouden met de specifieke individuele situatie van de verzoekende partij.

3.-

Vooreerst wenst verzoeker op te merken dat verwerende partij uitgaat van verkeerde premisses, daar waar zij in de bestreden beslissing stelt dat verzoeker sedert 12/9/2019 in het Rijk zou verblijven... Dit stemt absoluut niet overeen met de werkelijkheid. Op de voormelde datum is verzoeker weliswaar Frankrijk (ROISSY - Charles de Gaulle) binnengekomen (zie stuk 3 paspoort van verzoeker) waarna hij zich heeft begeven naar Portugal. Verzoeker is één jaar later, namelijk pas in september 2020 het Rijk binnengekomen. De betreden beslissing bevat dan ook foutieve feitelijke gegevens.

Meer nog, volgens de motieven in de bestreden beslissing zou verzoeker op heterdaad zijn betrapt op illegale arbeid, quod non. Niets is minder waar..

Integendeel, verzoeker is rechtsgeldig werkzaam bij zijn Portugese werkgever, dewelke op zijn beurt een ondernemingsovereenkomst heeft met een Belgische onderneming.

Verzoeker brengt de volgende documenten bij waaruit blijkt dat zijn tewerkstelling rechtsgeldig is waardoor er totaal geen sprake kan zijn van illegale arbeid, zoals onterecht in de bestreden beslissing wordt gesteld door verwerende partij:

- o Bewijs van Limosa-aangifte (LI);
- o EU A1-attest betreffende socialezekerheidswetgeving uitgaande van Portugal;
- o Arbeidsovereenkomst voor bepaalde duur van verzoeker, waaruit blijkt dat verzoeker tewerkgesteld wordt door 'Canedo Tedos Falsos e Divisorias Unipessoal LDA';
- o Loon brief van verzoeker;
- o Onderaannemingsovereenkomst tussen de Portugese werkgever van verzoeker en de Belgische firma 'Garona SPRL';
- o Identificatienummer van verzoeker bij de Sociale Zekerheid;

4.-

Aangezien verzoeker tijdelijk in België werkt via zijn Portugese werkgever, diende hij een Limosa aangifte te doen..

De Limosa-aangifte moet gebeuren voor buitenlandse dienstverrichters die tijdelijk of gedeeltelijk in België werken. Dit zijn:

- Werknemers die gewoonlijk in een ander land dan België werken of aangenomen werden in een ander land dan België.
- Zelfstandigen die niet permanent in België verblijven.

Uit de stukken blijkt dat verzoeker deze aangifte heeft gedaan, (zie stuk 4)

5.-

Waar verwerende partij dan ook stelt dat verzoeker op heterdaad zou zijn betrapt op illegale arbeid, is dan ook een raadsel voor verzoeker, te meer verzoeker zich volledig in orde heeft gesteld teneinde op een correcte wijze in België arbeid te verrichten. Zo brengt hij eveneens het EU-A1 formulier bij m.b.t. de sociale zekerheid.

Verwerende partij heeft in de bestreden beslissing echter geen woord gerept over al deze waaruit blijkt dat verzoeker zich wel degelijk in regel heeft gesteld m.b.t. zijn tewerkstelling. Het is frappant dat verwerende partij de bestreden beslissing steunt op illegale arbeid, doch uit de databanken van Limosa meteen kan worden vastgesteld dat verzoeker aangifte heeft gedaan van zijn tewerkstelling.

Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat verwerende partij de Limosa-databank heeft geraadpleegd, doch stelt enkel dat verzoeker niet in het bezit is van een arbeidskaart of single permit. Verwerende partij had als een normaal, voorzichtig en redelijk overheidsorgaan de nodige onderzoeken moeten verrichten, en had minstens de Limosa-databank kunnen controleren, teneinde te kunnen vaststellen dat verzoeker wel degelijk rechtsgeldig tewerkgesteld was op het moment van de controle.

Dat er bovendien in casu geen rekening werd gehouden met het gegeven dat het gezin van verzoeker is gevestigd in Portugal, en niet in Brazilië. Verzoeker was in het Rijk in het kader van zijn tewerkstelling, teneinde te voorzien in de behoefte van het gezin. Een gedwongen terugkeer naar Brazilië zal verregaande gevolgen hebben voor de tewerkstelling van verzoeker, voor zijn gezin, alsook voor verzoeker zelf. Met deze omstandigheden werd absoluut geen rekening gehouden.

Indien verwerende partij een degelijk onderzoek zou hebben verricht naar de concrete situatie van verzoeker, zou zij zeer zeker niet tot deze bestreden beslissing zijn gekomen.

Verweerster heeft haar beslissing hieromtrent niet correct gemotiveerd en heeft op geen enkel moment een belangenafweging gemaakt die de beslissing zou kunnen verantwoorden. Dat de beslissing uitermate gebrekkig is gemotiveerd en bovendien geen rekening werd gehouden met de elementen die aanwezig zijn in het dossier.

Niet alleen bevat de bestreden beslissing feitelijke onjuistheden, eveneens werd geen zorgvuldig onderzoek verricht naar de concrete situatie van verzoeker.

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het administratief dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het moge duidelijk zijn dat verwerende partij geen deugdelijk individueel onderzoek heeft verricht waardoor zij de zorgvuldigheidsplicht schromelijk heeft geschonden.

Wat de motivering betreft moet deze daadkrachtig zijn, hetgeen wil zeggen dat de motivering voldoende duidelijk, juist, niet tegenstrijdig, pertinent, concreet, precies en volledig moet zijn (RvS 31 augustus 2009, nr. 195.654), hetgeen in casu allesbehalve het geval is.

Bijgevolg is de bestreden beslissing niet correct gemotiveerd en werd de beslissing kennelijk onredelijk genomen.

Dat het middel bijgevolg ernstig en gegrond is.

6.-

Verwerende partij stelt kortweg in haar bestreden beslissing dat verzoeker niet beschikt over een arbeidskaart of single permit. Dat verzoeker daarentegen wel kan aantonen dat hij rechtsgeldig weliswaar tijdelijk arbeid kon/kan verrichten in het Rijk en dat verzoeker hiervoor dan ook het nodige heeft gedaan om deze aan te geven, hetgeen overigens meteen zou blijken uit de Limosa-databanken.

Verwerende partij schendt met de bestreden beslissing artikel 16 van het besluit van de Vlaamse regering houdende uitvoering van de wet van 30 april 1999 betreffende de tewerkstelling van buitenlandse werknemers dd. 7.12.2018.

Dat verzoeker immers wel degelijk in België toegelaten is om een beroepsbedrijvigheid in ondergeschikt verband uit te oefenen.

Dat immers het art. 16, par. 1, 7e van het voormeld besluit het volgende stelt :

"Art. 16. § 1. Onverminderd gunstiger bepalingen in internationale akkoorden, zijn de volgende personen van rechtswege toegelaten tot arbeid, voor zover voldaan werd aan de voorafgaandelijke Limosa-aangifte conform titel IV, hoofdstuk 8, afdeling 2 van de programmawet (I) van 27 december 2006 tot voorafgaande melding voor gedetacheerde werknemers en zelfstandigen:

7° de werknemers die geen onderdaan zijn van een lidstaat van de Europese Economische Ruimte en die tewerkgesteld zijn dooreen onderneming die gevestigd is in een lidstaat van de Europese Economische Ruimte of de Zwitserse Bondsstaat en die zich naar België begeven om diensten te verrichten, op voorwaarde dat:

a) die werknemers, in de lidstaat van de Europese Economische Ruimte of de Zwitserse Bondsstaat waar ze verblijven, beschikken overeen recht op verblijf of een verblijfsvergunning van meer dan drie maanden;

b) die werknemers wettig tewerkgesteld zijn in de lidstaat waar ze verblijven en de vergunning ten minste geldig is voor de duur van het in België uit te voeren werk;

c) die werknemers in het bezit zijn van een regelmatige arbeidsovereenkomst;

d) die werknemers beschikken over een paspoort en een verblijfsvergunning van een duur die minstens gelijkwaardig is met de duur van de dienstverlening om hun terugkeer naar hun land van oorsprong of verblijf te verzekeren;

e) de dienstverrichting er niet louter in bestaat arbeidskrachten ter beschikking te stellen.

Verzoeker wil opmerken dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in het arrest Van der Eist (C-43/93)¹ reeds duidelijk gemaakt dat ontvangende lidstaten niet het recht hebben om te verlangen dat onderdanen van een derde land die door een onderneming in een andere lidstaat worden gedetacheerd, een werkvergunning moeten aanvragen.

Dat derhalve verwerende partij volkomen onterecht stelt dat verzoeker geen arbeidskaart of single permit bezit nu hij wel degelijk zijn tewerkstelling heeft aangegeven volgens de Europese regelgeving waardoor hij in België dan ook niet meer over een arbeidskaart of single permit dient te beschikken.

Dat de bestreden beslissing, wanneer deze stelt dat verzoeker bij tewerkstelling in België een arbeidskaart of single permit dient te bezitten, dan ook in strijd is met het art. 16, par. 1, 7e van het Besluit van de Vlaamse Regering houdende uitvoering van de wet van 30 april 1999 betreffende de tewerkstelling van buitenlandse werknemers dd. 7.12.2018 en met de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie.

7.-

Verder wordt aan verzoeker het bevel gegeven om het grondgebied te verlaten met afwezigheid van een termijn tot vrijwillig vertrek.

Verwerende partij steunt haar beslissing op het artikel 74/14 VW: reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan: artikel 74/14 §3,1° er bestaat een risico op onderduiken.

Artikel 74/14, §3 Vreemdelingenwet voorziet in een aantal restrictieve gevallen waarin afgeweken kan worden van deze termijn (1° - 6°). Het behoort met andere woorden tot de discretionaire bevoegdheid van de Dienst Vreemdelingenzaken om af te wijken van de termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Artikel 74/14, §3 Vreemdelingenwet stelt daarom letterlijk: "Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1".

Artikel 74/14 §3 Vw. luidt als volgt:

[...]

In casu werd onterecht het bevel gegeven met afwezigheid van enige termijn tot vrijwillig vertrek en werd onterecht geoordeeld dat er in hoofde van verzoeker een risico zou bestaan op onderduiken.

Door de verwerende partij werd echter nergens uiteengezet op basis van welke wettelijke objectieve criteria dit risico op onderduiken, dat in de bestreden beslissing wordt weerhouden, is gebaseerd.

Verwerende partij leidt het risico op onderduiken af van de volgende feitelijke elementen:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag ingediend of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn;

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden;

De motivering in de bestreden beslissing is alles behalve ernstig. Zo verwijst verwerende partij in haar motieven naar het risico op onderduiken omdat uit het administratief dossier zou blijken dat verzoeker zijn verblijf niet op de wettelijke voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

Artikel 74/14 § 3 creëert geen verplichting om geen termijn te verlenen, maar een mogelijkheid. Dit houdt dan ook in dat een concrete, specifieke en afdoende motivering vereist is. Dit is niet het geval. De beslissing hanteert de quasi automatische toepassing. De motieven falen ook op zich.

Verzoeker toont echter aan dat hij tijdelijk in het Rijk verblijft omwille van zijn tijdelijke tewerkstelling via zijn Portugese werkgever. Na zijn tijdelijke tewerkstelling zou verzoeker terugkeren naar Portugal waar zijn echtgenote en dochter verblijven. Het enig oogmerk van verzoeker is arbeid verrichten om in het onderhoud van zijn gezin te kunnen voorzien.

Waar verwerende partij het haalt om te stellen dat er een risico zou bestaan op onderduiken is voor verzoeker een compleet raadsel. Nochtans heeft verzoeker nooit een geheim gemaakt van zijn verblijfplaats, noch pogingen ondernomen om onder te duiken.

8.-

Verder wenst verzoekende partij op te merken dat het voormeld artikel niet op hem van toepassing is, doch artikel 44 ter VW. Luidens dit artikel:

"Het bevel om het grondgebied te verlaten, afgegeven aan een burger van de Unie of zijn familielid, vermeldt de termijn binnen welke hij het grondgebied van het Rijk moet verlaten. Behalve in naar behoren aangetoonde dringende gevallen, mag deze termijn niet korter zijn dan een maand te rekenen vanaf de kennisgeving van de beslissing.

De in het eerste lid bedoelde termijn kan door de minister of zijn gemachtigde worden verlengd wanneer:

1° de vrijwillige terugkeer niet kan worden gerealiseerd binnen deze termijn, of

2° de omstandigheden die specifiek zijn voor de situatie van de betrokkene dit rechtvaardigen.

De aanvraag voor een verlenging van de termijn om het grondgebied van het Rijk te verlaten moet door de burger van de Unie of zijn familielid worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde. "

Er dient aan verzoeker een termijn van minimum een maand te worden gegeven om het grondgebied te verlaten. Op die manier kan hij vrijwillig terugkeren naar Portugal, alwaar zijn gezin thans verblijft.

In de bestreden beslissing is er geen enkel motief dat het zou gaan om een dringend geval, laat staan dat 'naar behoren' zou aangetoond zijn dat het om een dringend geval zou gaan. Evenmin zijn er ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid voorhanden die een bevel om het grondgebied te verlaten zonder toekenning van een termijn, rechtvaardigen. Het gaat evident niet om een dringend geval.

Bijgevolg kan thans met worden volgehouden dat verzoeker enig gedrag heeft vertoond dat een dringend geval aantoont. Het woord 'dringend geval' komt niet voor in de bestreden beslissing.

Verwerende partij schendt met de bestreden beslissing artikel 44ter van de vreemdelingenwet, nu zij manifest in gebreke is gebleven het dringend karakter aan te tonen.

Verzoeker verwijst naar het arrest RvV nr. 205 430 van 18 juni 2018 waar in het kader van een UDN-procedure, de schending van artikel 44 ter als ernstig middel werd aanvaard.

9.-

Verder heeft verwerende partij met de bestreden beslissing niet op een correcte wijze rekening gehouden met artikel 8 EVRM.

Artikel 8 EVRM:

"Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis¹¹.

Artikel 8, 2° EVRM beperkt de macht van de staat en stelt dat:

"Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan m.b.t. de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. "

Dit betekent dat inmenging gerechtvaardigd is en geen inbreuk maakt op artikel 8,1° EVRM in zover zij bij de wet voorzien is in het belang van een aantal opgesomde oogmerken nodig in een democratische samenleving. In casu is evenwel niet voldaan aan de voorwaarden van artikel 8,2° EVRM.

Alle landen die partij zijn bij het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens moeten nagaan of een beslissing over verblijfsrecht het recht op een gezinsleven (artikel 8 EVRM) al dan niet schendt.

10.-

Verwerende partij heeft het volgende gesteld in haar bestreden beslissing:

'Betrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben... Een schending van artikel 3 en 8 EVRM worden niet aannemelijk gemaakt.'

Hoewel verwerende partij op de hoogte is van de gezinssituatie van verzoeker, wordt ten onrechte en bewust geen rekening gehouden met het gezin van verzoeker.

Verzoeker heeft naast zijn familieleden in Portugal, ook familieleden wonen in het Rijk, waaronder zijn zus en zijn nicht.

Zoals meerdere malen aangehaald, verblijft het gezin van verzoeker in Portugal. Dat verzoeker enkel tijdelijk het Rijk is binnengekomen omwille van tijdelijke tewerkstelling. Dat het de bedoeling is van verzoeker om na zijn tewerkstelling terug te keren naar Portugal alwaar zijn belangen zijn gevestigd. De handhaving van de bestreden beslissing zou een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel teweegbrengen gezien het ertoe zou leiden voor een onbepaalde duur gescheiden te leven van zijn echtgenote en dochter in Portugal en hierdoor een onevenredige schade zou toebrengen aan verzoekers gezinsleven.

Artikel 8 EVRM heeft nochtans rechtstreekse werking en bepaalt expliciet dat uitzonderingen op dit grondrecht mogelijk zijn, zodat er alleszins een belangenafweging, dan wel een proportionaliteitstoets dient te gebeuren om na te gaan of de verwijderingsmaatregel niet in strijd is met deze rechtsnorm en aldus onder de uitzonderingsbepaling kan worden opgenomen.

Dat de terugkeer van verzoeker naar het land van herkomst een manifeste schending uitmaakt van het artikel 8 EVRM, daar de verderzetting van het gezinsleven onmogelijk is.

Het feit dat de bestreden beslissing impliceert dat deze verregaande gevolgen heeft voor het gezin in Portugal én dat de gezinskern hiermede zal aangetast worden.

Het moge duidelijk zijn dat de teruggedrijving naar het land van herkomst, zijnde Brazilië, manifeste gevolgen heeft voor het gezin. Minstens dient verzoeker gerepatrieerd te worden naar Portugal, zijnde het land alwaar zijn gezin verblijft, alwaar zijn werkgever is gevestigd, alsook de plaats alwaar al zijn belangen zijn gevestigd.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt niet dat verwerende partij heeft onderzocht welke gevolgen haar beslissing zal hebben ten aanzien van verzoeker en diens familie.

De verwerende partij geeft blijk niet bezorgd te zijn geweest om een rechtvaardig evenwicht te handhaven tussen het beoogde doel en de ernst van de ingreep in het privéleven. Noch uit de bestreden beslissing, noch uit het administratief dossier blijkt dat de verwerende partij het geheel van bijzonderheden eigen aan de zaak en hun belang in het kader van artikel 8 EVRM in overweging heeft genomen.

Het kwam verweerster toe om op zijn minst een nauwkeurig onderzoek van de situatie en een belangenafweging te doen. Dit onderzoek moet blijken uit de motivatie van de bestreden beslissing. De bestreden beslissing bevat geen enkele specifieke motivering in dit opzicht en de Raad is dus niet in staat om zijn wettigheidstoets uit te voeren wat dit aspect betreft zodanig dat het middel gegrond is op dit punt.

Dat in casu verwerende partij geen belangenafweging heeft gemaakt.

" ... Het evenredigheidsbeginsel is een concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel ... " (MAST, A., e.a., Overzicht van het Belgisch Administratief Recht, Kluwer Rechtswetenschappen, Antwerpen, 1999, 54).

De motivering van de bestreden beslissing is niet evenredig met de genomen beslissing, juridisch onaanvaardbaar en houdt geen rekening met de relevante feiten.

Om deze reden kan besloten worden dat verwerende partij het bevel op een manifest onzorgvuldige, dan wel onredelijke manier heeft uitgebracht!

Gelet op de aangehaalde elementen, heeft verwerende partij haar motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel, alsook artikel 8 EVRM manifest geschonden."

3.2.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt (RvS 25 september 2002, nr. 110.667; RvS 10 december 2002, nr. 113.439; RvS 17 mei 2005, nr. 144.471). De naleving van de genoemde plicht houdt evenwel geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (RvS 18 november 1993, nr. 44.948). Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud verzoeker het genoemde inzicht verschaft en hem aldus toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Verzoeker geeft er in de uiteenzetting van zijn verzoekschrift ook blijk van kennis te hebben kunnen nemen van de motieven in rechte en in feite. Het doel van de formele motiveringsplicht is dan ook bereikt. De uitdrukkelijke motiveringsplicht gaat daarnaast niet zover dat een overheid de motieven van de motieven van een beslissing zou moeten geven (RvS 18 september 2009, nr. 196.182). Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals vervat in de voormelde wetsbepalingen wordt niet aangetoond.

3.2.2. Waar verzoeker aangeeft niet akkoord te kunnen gaan met de motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen en stelt dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout, wordt het middel onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid daarnaast de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

3.2.3. Deze beginselen van behoorlijk bestuur worden in eerste instantie beoordeeld in het licht van de toepassing in de bestreden beslissing van de bepalingen van artikel 7 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker wordt bevel gegeven om het grondgebied te verlaten met toepassing van artikel 7, eerste lid, 2° én 8° van de Vreemdelingenwet. Deze bepalingen luiden als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven:

[...]

2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;

[...]

8° wanneer hij een beroepsbedrijvigheid als zelfstandige of in ondergeschikt verband uitoefent zonder in het bezit te zijn van de daartoe vereiste machtiging;”.

Verweerder geeft in eerste instantie aan dat verzoeker, die als Braziliaanse onderdaan is vrijgesteld van de visumplicht, langer op het grondgebied verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen zoals voorzien in artikel 20 van de Schengenuitvoeringsovereenkomst. Hij licht toe dat verzoeker reeds sinds 12 september 2019 *“in het Rijk/op het grondgebied van de Schengenstaten”* verblijft. In tweede instantie stelt hij vast dat verzoeker op heterdaad is betrapt op het verrichten van illegale arbeid en dat hij niet in het bezit is van een arbeidskaart of *‘single permit’*.

Verzoeker voert aan dat verweerder verkeerdelijk uitgaat van de premisse dat hij sinds 12 september 2019 in België verblijft. Hij stelt dat dit niet klopt. Hij stelt op voormelde datum wel het Schengen-grondgebied te hebben betreden, maar eerst nog een tijd in Portugal te hebben verbleven en pas in september 2020 naar België te zijn gekomen.

Verzoeker gaat er echter aan voorbij dat in de bestreden beslissing wordt gesteld dat hij sinds 12 september 2019 *“in het Rijk/op het grondgebied van de Schengenstaten”* verblijft. Verderop in de bestreden beslissing wordt melding gemaakt van verzoekers verklaring dat hij sinds oktober 2020 naar België zou zijn gekomen. Uit voormelde motieven blijkt dus geenszins dat verweerder zonder meer stelt dat verzoeker sinds 12 september 2019 in België verblijft, wel dat hij sinds deze datum op het Belgische dan wel het Schengengrondgebied verblijft. Dit wordt opengelaten, waardoor geenszins blijkt dat verweerder is uitgegaan van een incorrecte feitenvinding.

In elk geval bevestigen de voorliggende stukken uitdrukkelijk dat verzoeker op 12 september 2019 is toegekomen op het Schengengrondgebied. Er blijkt niet dat hij dit grondgebied sindsdien heeft verlaten. Verzoeker houdt dit zelf alleszins ook niet voor. Hij verklaart verder zelf dat hij sinds september 2020 in België verblijft. In de voorliggende omstandigheden weerlegt verzoeker het motief in de bestreden beslissing niet dat hij langer op het grondgebied verblijft dan de toegestane maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen.

Verzoeker betwist verder dat er sprake was van illegale arbeid in België. Hij stelt dat hij *“rechtsgeldig werkzaam [is] bij zijn Portugese werkgever, dewelke op zijn beurt een ondernemingsovereenkomst heeft met een Belgische onderneming”*. Hij legt verschillende documenten voor die volgens hem aantonen dat hij als werknemer tijdelijk en reglementair is gedetacheerd naar België. Hij betoogt dat hij in deze

situatie is vrijgesteld van de verplichting te beschikken over een arbeidskaart of ‘single permit’, overeenkomstig artikel 16 van het besluit van de Vlaamse regering van 7 december 2018 en de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie.

Het door verzoeker aangehaalde artikel 16, § 1, eerste lid, 7° van het besluit van de Vlaamse regering van 7 december 2018 stelt als volgt:

“Onverminderd gunstiger bepalingen in internationale akkoorden, zijn de volgende personen van rechtswege toegelaten tot arbeid, voor zover voldaan werd aan de voorafgaandelijke Limosa-aangifte conform titel IV, hoofdstuk 8, afdeling 2 van de programmawet (I) van 27 december 2006 tot voorafgaande melding voor gedetacheerde werknemers en zelfstandigen:

[...]

7° de werknemers die geen onderdaan zijn van een lidstaat van de Europese Economische Ruimte en die tewerkgesteld zijn door een onderneming die gevestigd is in een lidstaat van de Europese Economische Ruimte of de Zwitserse Bondsstaat en die zich naar België begeven om diensten te verrichten, op voorwaarde dat:

- a) die werknemers, in de lidstaat van de Europese Economische Ruimte of de Zwitserse Bondsstaat waar ze verblijven, beschikken over een recht op verblijf of een verblijfsvergunning van meer dan drie maanden;*
- b) die werknemers wettig tewerkgesteld zijn in de lidstaat waar ze verblijven en de vergunning ten minste geldig is voor de duur van het in België uit te voeren werk;*
- c) die werknemers in het bezit zijn van een regelmatige arbeidsovereenkomst;*
- d) die werknemers beschikken over een paspoort en een verblijfsvergunning van een duur die minstens gelijkwaardig is met de duur van de dienstverlening om hun terugkeer naar hun land van oorsprong of verblijf te verzekeren;”.*

Zoals dit wetsartikel reeds duidelijk aangeeft, geldt als voorwaarde voor het van rechtswege te zijn toegelaten tot arbeid in België, in het geval van verzoeker, onder meer dat hij moet beschikken over een recht op verblijf of een verblijfsvergunning van meer dan drie maanden in Portugal.

Verzoeker slaagt er evenwel niet in aan te tonen dat hij in Portugal beschikt over recht op verblijf of een verblijfsvergunning van meer dan drie maanden. In het kader van de uitoefening van zijn hoorrecht verklaarde verzoeker enkel in Portugal een aanvraag te hebben gedaan voor documenten.

Blijkens het voorliggende proces-verbaal van de Sociaal Inspecteur van de Rijksdienst voor Sociale Zekerheid (RSZ) beschikt verzoeker niet over een Portugese verblijfskaart. Verzoeker verklaarde tegenover de Sociale Inspectie uitdrukkelijk momenteel niet te beschikken over een Portugese verblijfskaart.

Verder stelde de Sociaal Inspecteur vast dat voor verzoeker aanvankelijk geen A1 document kon worden voorgelegd en dat het achteraf voorgelegde A1 document vals blijkt te zijn. Hij steunde zich hiervoor op de volgende vaststellingen:

“Bij het bekijken van de A1 documenten merk ik onmiddellijk op dat het uniek nummer bovenaan ontbreekt, evenals de digitale stempel. Verder blijkt het document ook manueel ondertekend, terwijl dit normaal niet het geval is. Bij het bekijken van de documenteigenschappen stel ik ook vast dat het document werd gemaakt op zaterdag 27/03/2021. Op de documenten staat ook geen afleverdatum vermeld. Op basis van de geldigheidsperiode vermeld op het document (20/11/2020 t.e.m. 30/10/2021) ga ik er van uit dat deze documenten werden afgeleverd rond de aanvangsdatum. Ik raadpleeg ook onmiddellijk de meest recente lijst die we hebben ontvangen van de Portugese socialezekerheidsinstelling, deze lijst betreft een overzicht van alle aangevraagde A1 documenten tussen 1/07/2020 en 31/12/2020. Hierop staat ook vermeld welke werden aanvaard en welke werden geweigerd. In deze lijst kan ik de betrokken vennootschap echter niet terugvinden en ook de 2 arbeiders niet. Deze doorgestuurde documenten zijn dan ook manifest vals.”

Nog stelde de Sociaal Inspecteur vast dat de huidige tewerkstelling van verzoeker in België werd geregeld op een ogenblik dat hij reeds in dit land verbleef. Er diende volgens de Sociaal Inspecteur voorafgaand aan de tewerkstelling een melding via de Dimona-databank te gebeuren, wat niet het geval was. Hij wees erop dat verzoeker, alvorens te mogen werken op het Belgische grondgebied, dient te beschikken over een single permit die zowel zijn verblijf als tewerkstelling legaliseert, wat evenmin het geval was.

Nu niet blijkt dat verzoeker in Portugal beschikt over een recht op verblijf of verblijfsvergunning van meer dan drie maanden en daarenboven het voorgelegde document A1 vals blijkt te zijn, blijkt niet dat verweerder in de bestreden beslissing verkeerdelijk heeft vastgesteld dat verzoeker niet rechtmatig was tewerkgesteld in België en dat hij hiervoor wel degelijk diende te beschikken over een arbeidskaart of *'single permit'*. De door verzoeker voorgelegde stukken kunnen geen afbreuk doen aan de gedane vaststellingen. Ook het betoog van verzoeker dat als verweerder de Limosa-databank had geraadpleegd hij had kunnen en moeten vaststellen dat zijn tewerkstelling in België legaal was, kan gelet op de voorgaande vaststellingen niet overtuigen.

Verzoeker haalt met zijn uiteenzetting en de gevoegde stukken de motieven in de bestreden beslissing niet onderuit dat er, mits eerbiediging van de hogere rechtsnormen, grond was om hem bevel te geven om het grondgebied te verlaten met toepassing van artikel 7, eerste lid, 2° én 8° van de Vreemdelingenwet en dit zowel omdat hij langer op het grondgebied verblijft dan toegestaan als omdat hij illegaal werkzaam was in België en hierbij niet in het bezit was van een arbeidskaart of *'single permit'*.

3.2.4. Nu een vreemdeling enkel bevel kan worden gegeven om het grondgebied te verlaten met toepassing van artikel 7, eerste lid van de Vreemdelingenwet voor zover *"meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag"* zich hiertegen niet verzetten, onderzoekt de Raad vervolgens of verzoeker aannemelijk maakt dat in zijn geval een meer voordelige bepaling van een internationaal verdrag eraan in de weg stond dat hem bevel werd gegeven om het grondgebied te verlaten.

3.2.5. Verzoeker voert een schending aan van artikel 8 van het EVRM, dat volgens hem niet op een correcte wijze in rekening is gebracht.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Het waarborgen van het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip *'familie- en gezinsleven'* noch het begrip *'privéleven'*. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93). Het EHRM benadrukt dat het begrip *'privéleven'* een ruime term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 27 augustus 2015, Parrillo/Italië (GK), § 153). De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven, is eveneens een feitenkwestie.

De verzoekende partij die een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, dient minstens het begin van bewijs aan te brengen van het privéleven en/of het familie- en gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM waarop zij zich beroept.

Verzoeker stelt in eerste instantie dat zijn echtgenote en dochter verblijven in Portugal. In tweede instantie stelt hij een zus en een nicht te hebben die in België verblijven. Elk begin van bewijs van de aanwezigheid van deze gezins- of familieleden in Portugal dan wel België ontbreekt evenwel. Tot op het ogenblik van de terechtzitting – dit is ruim drie maanden na het nemen van de bestreden beslissing – blijft verzoeker in gebreke hieromtrent een concreet begin van bewijs voor te leggen. Verzoeker duidt niet waaruit een en ander concreet zou moeten blijken, zodat ook niet kan worden vastgesteld dat dit

ten onrechte niet in rekening is gebracht of beoordeeld. Hij toont bijgevolg evenmin de noodzaak aan van een belangenafweging in het licht van enig gezins- of familieleven.

Wat de beweerde gezinsband met een echtgenote en dochter in Portugal betreft, merkt de Raad nog op dat de bestreden beslissing zelf op zich niet tot doel of gevolg heeft verzoeker te scheiden van eventuele gezinsleden. Er wordt zo ook net benadrukt dat verzoeker in België geen gezinsleven heeft. De bestreden beslissing geeft uitdrukkelijk aan er niet aan in de weg te staan dat verzoeker in uitvoering van deze beslissing terugkeert naar Portugal, als hij hiervoor over de nodige documenten beschikt.

Zelfs al zou worden aangenomen dat verzoeker een echtgenote en dochter heeft die in Portugal verblijven – wat hij voor alle duidelijkheid niet met een begin van bewijs aantoonst –, blijft verzoeker in gebreke aan de hand van concrete argumenten aan te tonen waarom als gevolg van de bestreden beslissing zijn recht op eerbiediging van het gezinsleven wordt miskend. Verzoeker geeft aan reeds sinds september 2020 in België te verblijven en het was dus zijn eigen keuze om maandenlang gescheiden van zijn beweerde gezin te leven. Niettegenstaande verzoeker op 1 juni 2021 in vrijheid werd gesteld, geeft hij op de terechtzitting aan nog steeds in België te verblijven. Verzoeker geeft aan dat hij in België voorziet in een inkomen voor zijn gezin, maar andermaal ligt geen begin van bewijs voor dat hij een gezin onderhield of onderhoudt in Portugal. Er werd ook reeds vastgesteld dat verzoeker illegaal werkzaam was in België. Verzoeker heeft ook steeds de mogelijkheid om vanuit Brazilië de nodige stappen te zetten die hem toelaten opnieuw het Portugese grondgebied te betreden. Bovendien toont verzoeker ook niet aan dat, voor zover hij al gezinsleden heeft in Portugal, deze dan legaal in dit land verblijven en al zeker niet dat het ingeroepen gezinsleven, dat niet plaatsvindt in België, niet evenzeer op normale en effectieve wijze kan worden verdergezet in Brazilië en hij in dit land niet evenzeer kan voorzien in een inkomen uit arbeid. Er blijkt niet dat verzoeker in een lidstaat van de Europese Unie reeds werd toegelaten tot een verblijf van meer dan drie maanden, zodat hij er zich van bewust diende te zijn dat zijn verdere verblijf op het grondgebied van deze lidstaten precair was. Tijdens de uitoefening van het hoorrecht verklaarde verzoeker geen specifieke reden te hebben waarom hij niet reeds terugkeerde naar Brazilië. Verzoeker gaf aan in dit land nog familie te hebben. In de voorliggende omstandigheden kan in geen geval worden aangenomen dat de bestreden beslissing verzoekers recht op eerbiediging van het gezins- of familieleven zou miskennen.

Verzoeker maakt geen beschermenswaardig privéleven aannemelijk, ook niet in Portugal. Rekening houdend met zijn verklaringen dat hij reeds in september 2020 is aangekomen in België, hij hier volgens zijn eigen verklaringen in eerste instantie in het zwart is beginnen te werken (zie verslag Sociale Inspectie) en hij vervolgens onterecht voorhoudt in dit land als gedetacheerde werknemer te hebben gewerkt, blijkt op basis van de voorliggende gegevens niet of onvoldoende dat verzoeker in Portugal actueel nog enige tewerkstelling heeft, zoals hij tracht voor te houden. Verzoeker toont bijgevolg evenmin de noodzaak van een belangenafweging in het licht van enig concreet en beschermenswaardig privéleven aan.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

3.2.6. Verzoeker voert nog een schending aan van artikel 5 van het EVRM, dat bepaalt dat niemand van zijn vrijheid mag worden beroofd behoudens de in deze bepaling opgenomen gevallen. Zoals reeds werd gesteld, heeft de Raad geen rechtsmacht om kennis te nemen van de beslissing tot vrijheidsberoving. Het middel kan, bij gebrek aan een uiteenzetting die andere elementen aan de oppervlakte zou brengen die zouden wijzen op een schending van de voormelde verdragsbepaling, derhalve niet dienstig worden aangevoerd.

3.2.7. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat in zijn geval enige bepaling in een internationaal verdrag de toepassing van artikel 7, eerste lid van de Vreemdelingenwet verhinderde.

3.2.8. Ten slotte bekritiseert verzoeker de beslissing om hem geen termijn voor vrijwillig vertrek toe te kennen, dit met toepassing van artikel 74/14, § 3, 1° van de Vreemdelingenwet en omwille van een risico op onderduiken.

De in casu relevante bepalingen van artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet luiden als volgt:

“§ 1 De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

[...]

§ 2 [...]

§ 3 Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1 indien:

1° er een risico op onderduiken bestaat, of;

[...]

In dit geval bepaalt de beslissing tot verwijdering een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn."

Verzoeker is allereerst van mening dat artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet in zijn geval geen toepassing kan vinden, omdat hij valt onder de toepassing van artikel 44ter van de Vreemdelingenwet. Uit artikel 44ter van de Vreemdelingenwet volgt evenwel dat dit wetsartikel enkel toepassing vindt op burgers van de Unie en hun familieleden. Verzoeker, die de Braziliaanse nationaliteit heeft, toont niet aan dat hij is te beschouwen als burger van de Unie of als familielid van een burger van de Unie. Hij toont dus geenszins aan dat zijn situatie valt onder de toepassing van artikel 44ter in plaats van artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet.

Vervolgens bekritiseert verzoeker de motieven inzake het risico op onderduiken.

Het risico op onderduiken wordt in artikel 1, § 1, 11° van de Vreemdelingenwet gedefinieerd als volgt: *"het feit dat er redenen bestaan om aan te nemen dat een vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een verwijderingsprocedure, een procedure voor toekenning van internationale bescherming of een procedure tot vaststelling van of tot overdracht naar de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, met het oog op de criteria die opgesomd worden in §2 zal onderduiken;"*.

Artikel 1, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt vervolgens dat *"[h]et in paragraaf 1, 11°, bedoelde risico op onderduiken [...] actueel en reëel [moet] zijn. Het wordt na een individueel onderzoek en op basis van een of meer volgende objectieve criteria vastgesteld, rekening houdend met alle omstandigheden die eigen zijn aan elk geval"*. Vervolgens worden verschillende criteria voor het vaststellen van een risico op onderduiken opgesomd. In de voorbereidende werken kan worden gelezen dat deze objectieve criteria het mogelijk maken om het risico op onderduiken te beoordelen en vast te stellen. Meer bepaald gaat het om feiten of handelwijzen die aan de betrokkene kunnen worden toegeschreven of die hem kunnen worden verweten en die, omwille van hun aard of hun ernst, kunnen verklaren waarom redelijkerwijs mag worden aangenomen dat de betrokkene een reëel en actueel risico vormt dat hij zich zal onttrekken aan de verwijderings-, teruggedrijvings- of overdrachtsmaatregel die ten opzichte van hem wordt genomen of voorzien (*Parl.St. Kamer 2016/2017, doc nr. 54-2548/001, p. 18*).

In tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, heeft verweerder in de bestreden beslissing het risico op onderduiken wel degelijk vastgesteld aan de hand van de door de wetgever vooropgestelde objectieve criteria van artikel 1, § 2 van de Vreemdelingenwet. Zo wordt, in het geval van verzoeker, een risico op onderduiken vastgesteld op basis van de in punten 1° en 3° van voormelde wetsbepaling opgenomen criteria dat de betrokkene na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegale verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek om internationale bescherming binnen de door de wet voorziene termijn indiende en dat de betrokkene niet meewerkt of niet heeft meegewerkt met de overheden.

Verweerder duidt in eerste instantie dat verzoeker stelt sinds september 2020 in België te verblijven, maar niet blijkt dat hij heeft getracht zijn verblijf op de wettelijk voorziene wijze in regel te stellen. In tweede instantie wordt toegelicht dat verzoeker zich niet heeft aangemeld bij de gemeente binnen de in artikel 5 van de Vreemdelingenwet bepaalde termijn en hij niet aantoonde op hotel te verblijven. Daarnaast wordt opnieuw opgemerkt dat verzoeker op heterdaad is betrapt op illegale arbeid en hij werkzaam was zonder in het bezit te zijn van een arbeidskaart of 'single permit'.

Verweerder heeft dus zowel de gehanteerde objectieve criteria vermeld als geduid waarom voor verzoeker op basis van deze criteria een risico op onderduiken kan worden vastgesteld dat rechtvaardigt dat geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegekend. Dit alles kan ook duidelijk worden gelezen in de bestreden beslissing. Er is dus wel degelijk sprake van een concrete en specifieke motivering om het risico op onderduiken aan te tonen, waardoor verzoeker niet kan worden gevolgd waar hij stelt dat op (nagenoeg) automatische wijze een risico op onderduiken werd vastgesteld.

Verzoeker betwist niet dat de gehanteerde criteria die volgens de wetgever richtinggevend zijn om het risico op onderduiken te bepalen in zijn situatie toepassing vinden en toont niet aan dat bij de toe-

passing van deze criteria werd uitgegaan van incorrecte feitelijke gegevens of de beoordeling kennelijk onredelijk is. Verzoeker betoogt dat de motieven inzake het risico op onderduiken falen, omdat hij wel degelijk op legale wijze tijdelijk was tewerkgesteld in België via een Portugese werkgever en hij na afloop van deze tewerkstelling zou terugkeren naar Portugal. Er is evenwel reeds vastgesteld dat de tewerkstelling van verzoeker in België geenszins als legaal was te beschouwen. Verzoeker stelt nog dat hij nooit een geheim heeft gemaakt van zijn verblijfplaats en evenmin pogingen ondernam om onder te duiken. Evenwel, zoals verweerder net aanstipt in de bestreden beslissing, maakte verzoeker zijn aanwezigheid in België niet kenbaar door zich aan te melden bij de gemeente binnen de in artikel 5 van de Vreemdelingenwet bepaalde termijn. Hoewel hij aangaf reeds sinds september 2020 in België te verblijven, maakt hij zijn aanwezigheid bij verweerder evenmin kenbaar door het indienen van een verblijfsaanvraag. Er blijkt niet dat zijn adresgegevens waren gekend bij verweerder. In deze omstandigheden haalt verzoeker met zijn voormelde betoog het vastgestelde risico op onderduiken niet onderuit.

Een miskenning van artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet blijkt niet.

3.2.9. Rekening houdend met de voorgaande bespreking laat verzoekers betoog niet toe vast te stellen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste feitelijke gegevens, op onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze of met miskenning van enige wettelijke bepaling.

3.2.10. De Raad stelt bijgevolg vast dat een schending van de artikelen 5 en 8 van het EVRM, van de artikelen 7, 74/14 en 44(ter) van de Vreemdelingenwet, van artikel 16 van het besluit van de Vlaamse regering van 7 december 2018, van de materiële motiveringsplicht of van het zorgvuldigheidsbeginsel niet blijkt. Een kennelijk appreciatiefout wordt evenmin aannemelijk gemaakt.

3.2.11. Het enig middel is ongegrond.

4. Kosten

Verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien juli tweeduizend eenentwintig door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS